

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. K.**
bytem P.
zastoupený advokátkou JUDr. Michaelou Kindlovou
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. KrÚ 20805/2020/ODSH/16

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Pardubic (dále též „správní orgán I. stupně“) dne 14. 10. 2019 vydal příkaz č. j. OSA/P-1156/19-D/13, kterým uznal žalobce vinným, že dne 26. 6. 2019 v 14:00 hodin jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. J., rzv. X v obci Pardubice, ul. Sukova tř. u č.p. 116 (stanoviště hlídky), jel rychlostí 61 km/h (po odečtu tolerance), čímž překročil v tomto

místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 11 km/h, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“), v obci o méně než 20 km/h, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Za tento přestupek správní orgán I. stupně uložil žalobci dle § 35 až § 40, § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor.

2. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 11. 11. 2019 (žalobci doručen dne 21. 11. 2019) vyrozuměl žalobce o pokračování ve správním řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na termín 11. 12. 2019. Dne 9. 12. 2019 právní zástupkyně žalobce doručila správnímu orgánu I. stupně plnou moc pro zastupování v tomto správním řízení datovanou dnem 6. 12. 2019 a žádost o odročení ústního jednání. V žádosti uvedla, že dne 10. 12. 2019 odjíždí mimo ČR, což dokládá elektronickou jízdenkou. V rámci telefonické domluvy s pracovníkem správního orgánu I. stupně sdělila, že bude muset cestu zrušit, když není možné jednání odročit na leden. Ve snaze cestu zrušit zjistila, že není možné, aby se pracovní cesty nezúčastnila, aniž by vznikla škody jinému klientovi. Proto požádala o odročení jednání na měsíc leden a doplnila, že se nejedná o obstrukční jednání, pokud klient žádá o odročení poprvé. Právní zástupkyně žalobce doložila elektronickou jízdenku (kde nebylo uvedeno jméno cestujícího ani datum pořízení jízdenky) pro dvě osoby na cestu z Prahy (odjezd 10. 12. 2019 večer) do Berlína.
3. Správní orgán I. stupně omluvu neuznal důvodnou a dne 11. 12. 2019 konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Při tomto ústním jednání došlo k výsledku dvou strážníků přítomných předmětnému jednání žalobce. Dne 7. 1. 2020 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OSA/P-1156/19-D/39, kterým žalobce uznal vinným z označeného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění označil důvod omluvy právní zástupkyně žalobce jako neakceptovatelný z pohledu § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Ústavního soudu uvedl, že pokud advokát věděl, že na termín ústního jednání již má jiný program (jak právní zástupkyně žalobce sama uvedla v žádosti o odročení – že by vznikla škoda jinému klientovi), záleží na odpovědnosti advokáta ke klientovi, že převezme zastoupení, ačkoliv předem ví, že nebude schopen jeho zájmy hájit. Časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečným důvodem pro odročení nařízeného jednání a je na samotném zástupci, aby ji řešil substitucí.
4. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020, č. j. 20805/2020/ODSH/16, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se s odkazem na judikaturu NSS ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně a zdůraznil, že o předmětné pracovní cestě právní zástupkyně žalobce musela vědět již v době udělení plné moci žalobcem.
5. Proti rozhodnutí žalovaného č. j. 20805/2020/ODSH/16 podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V ní namítal, že zástupce v řízení vystupuje jako *alter ego* účastníka, takže omlouvá-li se zástupce, jde o

omluvu účastníka. Podle žalobce k hodnocení důvodnosti omluvy nelze přistupovat formalisticky a mechanicky, ale její důležitost je třeba posuzovat i z hlediska toho, zda jde o omluvu první, nebo opakovanou. V důsledku toho žalobce neměl možnost klást svědkům otázky, jež jim zamýšlel položit. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný se přitom zaměřili jen na řešení otázky, zda omluva je důvodná, ačkoliv již pod sp. zn. 7 As 34/2007 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: www.nssoud.cz) a v dalších rozhodnutích NSS judikoval, že v nepřítomnosti účastníka lze konat ústní jednání, jen pokud se nedostavil bez náležité omluvy a důležitého důvodu, takže podle tohoto rozhodnutí je třeba zkoumat nejen náležitost omluvy, ale i důležitost důvodu. Na to však správní orgány rezignovaly. Nařízením jednání, ač k tomu nebyl povinen, tak správní orgán I. stupně vyjádřil, že ústní jednání je nezbytné pro zjištění stavu věci. Tím, že ústní jednání správní orgán I. stupně konal bez přítomnosti žalobce, mu znemožnil klást strážníkům otázky potřebné k vyjasnění skutkového děje. Žalobce proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na své argumentaci obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval a dále rozvinul svou žalobní argumentaci. Podle jeho názoru došlo k porušení jeho práv zaručených čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) a čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“).
8. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl po veřejném projednání věci.
9. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
10. I na řízení o přestupcích lze částečně vztáhnout čl. 6 Úmluvy, který obsahuje garance práva na spravedlivý proces, a práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 Listiny, tedy právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99. Z téhož rozsudku vyplývá, že ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a se zřetelem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání má zásadní význam (mimo řádného předvolání k projednání přestupku) i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku (odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu).

11. NSS se již mnohokrát zabýval otázkou, zda je možné omluvu zástupce obviněného pro samotnou kolizi dvou jednání, jichž má povinnost se účastnit, považovat za omluvu důvodnou. V tomto ohledu konstantně judikuje, že nikoliv. V souladu s § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, je totiž povinností advokáta v případě kolize dvou jednání podniknout takové kroky, aby se mu podařilo zajistit za sebe u jednání substituci. Teprve v případě, že se advokátovi v situaci kolize dvou jednání nepodaří ani za náležitého úsilí za sebe substituci zajistit, o čemž bezodkladně správní orgán informuje, je možné považovat jeho omluvu z jednání za důvodnou (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015-27, nebo ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 151/2018-24).
12. K tomu lze odkázat i na žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016-24: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu i žalovaného, podle nichž ani omluva zmocněnce stěžovatele z ústního jednání nebyla důvodná, jelikož již v době převzetí zastupování věděl, že se nebude moci jednání zúčastnit, a proto měl pro tento případ zajistit k zastupování jiného advokáta či některou z koncipientek. Nejvyšší správní soud uvádí, že zmocněnec stěžovatele odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení podle zákona a pravidel svého povolání a je zcela legitimní žádat využití substituce v případě, kdy zmocněnec již dopředu věděl, že stěžovatele nebude schopen při ústním jednání osobně zastupovat. V souvislosti s možností substituce Nejvyšší správní soud připomíná, že podle judikatury Ústavního soudu „časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 68/97).*“
13. I v nyní posuzovaném případě měla právní zástupkyně žalobce podniknout takové kroky, aby se jí podařilo zajistit za sebe u ústního jednání substituci. V její omluvě ze dne 9. 12. 2019 je sice obsaženo (nedoložené) tvrzení o tom, že ve snaze zrušit (zahraniční) cestu zjistila, že není možné, aby se pracovní cesty nezúčastnila, aniž by vznikla škoda jinému klientovi, v této omluvě (ani jindy v průběhu správního řízení či následně v řízení před soudem) ovšem nikterak neprokázala (a dokonce ani netvrdila), že by se jakkoliv pokusila zajistit za sebe substituci právě na jednání před správním orgánem I. stupně nařízené na den 11. 12. 2019 a že by tato její snaha byla bezúspěšná. Přitom v advokátní kanceláři, v níž právní zástupkyně žalobce pracuje jakožto zaměstnaná advokátka, působí další tři advokáti a dva advokátní koncipienti (<https://www.kindl-partneri.eu/cz/index/#nas-tym-section>); zajištění substituce pak bylo pochopitelně možné i z širšího okruhu advokátů či advokátních koncipientů.
14. Pokud jde o argumentaci žalobce, který ve vztahu ke shora citovanému rozsudku NSS č. j. 6 As 79/2016-24 namítá, že NSS „právě v tomto rozhodnutí vyložil, že zástupce v řízení vystupuje jako *alter ego* účastníka, takže omlouvá-li se zástupce, jde o omluvu účastníka“, krajský soud konstatuje, že tato žalobcova tvrzení ničeho nemění na shora vyslovených závěrech. V žalobcem odkazované pasáži rozsudku NSS č. j. 6 As 79/2016-24 (bod 27) je uvedeno: „*Krom toho, včasnost omluvy zmocněnce je nutno posuzovat nikoli s ohledem na to, kdy se o ústním v souvislosti s převzetím zastoupení dověděl zmocněnec sám (tj. od 26. 5. 2015), nýbrž je nutno ji posuzovat vzhledem k okamžiku, kdy byl na jednání řádně, tehdy ještě nezastoupen, předvolán stěžovatel (tj. od 14. 5. 2015). To je důsledek skutečnosti, že zmocněnec v*

řízení vystupuje jako alter ego účastníka řízení a spolu s přijetím zmocnění vstupuje do stavu řízení k danému okamžiku, včetně procesních úkonů dosud učiněných správním orgánem vůči jeho zmocniteli, jinak by jen změnou v osobě zástupce mohl účastník řízení kdykoli obnovit lhůtu, od níž se odvíjí posouzení včasnosti případné omluvy z plánovaného jednání.“ Tyto závěry rozsudku NSS svědčí navíc o tom, že omluva právní zástupkyně žalobce, doručená správnímu orgánu I. stupně méně než 41 hodin před termínem nařízeného ústního jednání, nebyla včasná, neboť včasnost se posuzuje ve vztahu k okamžiku, kdy předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno ještě nezastoupenému žalobci (dne 21. 11. 2019); až 18 dní po tomto doručení předvolání k ústnímu jednání žalobci byla správnímu orgánu I. stupně zaslána omluva.

15. Žalobce neprokázal, že by jeho právní zástupkyně při přebírání právního zastoupení nevěděla či nemohla vědět (to, zda žalobce právní zástupkyni s datem nařízeného jednání seznámil již v době přebírání zastoupení, či nikoliv, jde totiž k jeho tíži), že se nebude pro kolizi s jiným jednáním moci účastnit jednání nařízeného ve věci žalobce. Jde přitom o skutkovou okolnost, kterou musí tvrdit a prokazovat právě žalobce. Sám žalobce však takové výslovné tvrzení neuplatnil a ani právní zástupkyně žalobce při jednání soudu výslovně netvrdila, že se o nutnosti vykonat zahraniční cestu pro jiného klienta dozvěděla až po převzetí zastoupení. Uvedla k dotazu soudu, že už neví, kdy se o nutnosti vykonat cestu dozvěděla. Právní zástupkyně přitom poslala správnímu orgánu I. stupně současně s plnou mocí přímo i svoji omluvu. Je proto třeba vycházet z toho, že nebylo prokázáno, že by se o překážce právní zástupkyně dozvěděla až v době po převzetí právního zastoupení. Jestliže nebylo možné, aby se daného ústního jednání právní zástupkyně zúčastnila, a rovněž nezajistila, aby se tohoto ústního jednání zúčastnil v substituci jiný právní zástupce, ač, jak uvedeno shora, takové možnosti měla přímo v rámci advokátní kanceláře, v níž pracuje, pak musela být srozuměna s tím, že i v případě převzetí právního zastoupení ústní jednání před správním orgánem I. stupně může proběhnout, a to i v její nepřítomnosti.
16. Na uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že se jednalo o první omluvu z ústního jednání v daném správním řízení. Ze zákonné úpravy totiž nevyplývá, že první omluva z ústního jednání by měla být bez dalšího správními orgány akceptována. Je možné, že v praxi tomu tak zpravidla je, nicméně to jakkoliv nevylučuje posuzování náležitosti omluvy, i pokud se jedná o omluvu první (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, bod 16).
17. Nelze přitakat argumentaci žalobce, který s odkazem na rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2007, č. j. 7 As 34/2007-56, uvedl, že správní orgány se zaměřily jen na řešení otázky, zda je omluva důvodná, avšak je třeba zkoumat nejen náležitost omluvy, ale i důležitost důvodu. K tomu soud nejprve konstatuje, že z § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky mimo jiné plyne, že ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného tehdy, „pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“. Spojka „nebo“ tedy značí, že stačí naplnění jedné z těchto podmínek k možnosti konat ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, nikoliv obou podmínek současně. Žalobce nadto závěry údajně vyplývající z rozsudku č. j. 7 As 34/2007-56 vytrhl z kontextu. NSS zde uvedl: *„Za vadu řízení by bylo třeba považovat stav, pokud by věc byla projednána v nepřítomnosti obviněného z přestupku, který se sice nedostavil bez náležité omluvy, ale byla by zde existence důležitého důvodu. Z hlediska povinnosti součinnosti obviněného z přestupku však*

musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu vyhodnotit též závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný z přestupku nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení.“

18. V nyní posuzovaném případě se přitom nejednalo ani o náležitou omluvu, ani zde nebyl dán (resp. konkrétně tvrzen, natožpak prokázán) dostatečný důvod. Omluva právní zástupkyně žalobce nebyla včasná a neplyne z ní, zda a s jakým výsledkem se právní zástupkyně žalobce pokusila zajistit za sebe u jednání substituci. Nebyla pak prokázána ani důvodnost omluvy. K tomu lze přiměřeně odkázat i na rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2019, č. j. 3 As 324/2017-25, bod 19: „Po zástupci stěžovatelky je navíc možné spravedlivě požadovat, aby omluvu založenou na zastupování jiného klienta řádně doložil, především aby prokázal, že skutečně zastupuje klienta v řízení, které ve své omluvě uvedl (...).“ Právní zástupkyně žalobce předložila správnímu orgánu I. stupně toliko jízdenku pro dvě osoby z Prahy (odjezd 10. 12. 2019) do Berlína. Z jízdenky ovšem neplyne, kdy byla pořízena a zda jednou z cestujících byla skutečně právní zástupkyně žalobce. Nadto a zejména nebylo prokázáno, v jaké konkrétní věci (např. u jakého procesního úkonu) měla právní zástupkyně žalobce zastupovat jiného klienta v zahraničí.
19. Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně žalobce nezaslala správnímu orgánu I. stupně náležitou omluvu a neprokázala (a dokonce ani relevantně netvrdila) existenci dostatečného důvodu, proč se jednání nemůže zúčastnit, správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže v souladu s § 80 odst. 4 správního řádu konal ústní jednání dne 11. 12. 2019 v nepřítomnosti žalobce i jeho právní zástupkyně. Postup správních orgánů a jejich hodnocení omluvy právní zástupkyně žalobce soud neshledává formalistickým či mechanickým, jak bez bližší argumentace namítal žalobce. Naopak jejich závěry jsou řádně, srozumitelně a logicky odůvodněny. Krajský soud podotýká, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno dne 21. 11. 2019, a tedy měl dostatečný čas na přípravu k tomuto ústnímu jednání či pro zajištění právního zástupce, který bude schopen ho na daném ústním jednání zastupovat. Z těchto důvodů nemůže obstát žalobcova námitka týkající se tvrzeného porušení čl. 38 odst. 2 Listiny či čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Z těchto důvodů soud nevyhověl návrhu žalobce na provedení výslechu svědků (strážníků) v řízení před soudem. Takový postup by byl nadbytečný, poněvadž žalobce měl možnost vyslýchat nebo dát vyslýchat tyto svědky proti sobě již v řízení před správním orgánem I. stupně.
20. Nad rámec shora uvedeného lze podotknout, že právní zástupkyně žalobce musela počítat i s možností, že její žádosti nebude vyhověno, avšak bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímala (resp. ze správního spisu takový aktivní zájem neplyne); ani žalobce nevyvinul jakoukoliv aktivitu k řešení nastalé situace např. účastí na nařízeném jednání, v jehož průběhu mohl hájit svá procesní práva a zájmy (např. klást otázky vyslýchaným svědkům), srov. bod 17 rozsudku NSS ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 151/2018-24, a v něm odkazované usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11.
21. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

22. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. října 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně